

H. Ebû Bekir, daha Müslüman olmamıştı. Çok tesirinde kaldığı bir rüya gördü. Gökten dolunay inip, Kâbe-i muazzamaya gelmiş ve sonra parça parça olmuş, parçalar Mekke'deki her evin üzerine düşmüş, sonra da tekrar bir araya gelip göğe yükselmişti. Fakat kendi evine düşen ay parçası evde kalmış tekrar göğe yükselmemişti. H. Ebû Bekir, evin kapısını kapayarak, ay parçasının çıkmasına mâni olmuştu.

Kavminden Peygamber gelecek

Sabahleyin heyecanla uyanan H. Ebû Bekir, hemen bir Yahudi âlimine gidip, rüyasını anlattı. O da dedi ki:

— Bu rüya karışık rüyalardan biridir. Bunun tabiri yapılamaz. Fakat bu söz Onu tatmin etmemişti. Devamlı bu rüyanın tabirini düşünüyordu. Bir zaman sonra ticaret maksadıyla gittiği yerde, rahip Bahîra'ya rüyasını anlattı. Rüya Bahîra'nın çok dikkatini çekti. Bunun için H. Ebû Bekir'e sordu:

- Sen nerelisin?

- Kureyş'tenim.

- Tamam. Şimdi rüyanı tabir edeyim. Mekke'de, senin kavimden bir peygamber gelecek, Onun hidâyet nuru her yere yayılacak. Sen, O hayatta iken Onun veziri, vefâtından sonra da Halîfesi

olacaksın!..

H.z. Ebû Bekir ne yapacağını şaşırılmış hâldeyken, râhip Bahîra sözlerine şöyle devam etti:

- Şimdi sen hemen memleketine dön! O'na ulaş! O'na vahiy gelmeye başladığında, git herkesten önce O 'na iman et!

H.z. Ebû Bekir bu tabiri kimseye anlatmadı. Peygamber efendimiz, peygamberliğini tebliğ başlayınca sordu:

- Peygamberlerin, peygamber olduklarına dâir delîlleri vardır. Senin delîlin nedir?

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Peygamberliğime delîl, o rüyâdır ki, bir Yahûdî âliminden tabîrini istedin. O âlim, Karışık bir rüyâdır, itibâr edilmez dedi. Sonra râhib Bahîra, doğru tabîr etti. Yâ Ebâ Bekr, seni Allahü teâlâyâ ve Resûlüne îmân etmeğe davet ederim.

Bunun üzerine, H.z. Ebû Bekir, kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu. Zaten bir gece önce şöyle düşünmüştü: “Aklıma yatmıyor”

Baba ve dedelerimizin seçtiği din, hiç aklıma yatmıyor. Zîrâ hiçbir zarar ve fayda vermeye kâdir olmayan bir heykele tapınmak, ibâdet etmek akıllıca bir iş değildir. Bu kadar muazzam bir kâinâtın bir yaratıcısı olması lâzımdır. Fakat bunu kendi aklım ile bulmam mümkün değildir. Yarın gidip durumu Muhammed aleyhisselâm'a anlatayım. Bu durumu ancak Ona arz edebilirim. Zîrâ, olgun ve akıllı, doğru görüşlü, hiç yalan söylemeyen bir kimsedir. Herkes Ondan 'Muhammed-ül emîn' diye bahsetmektedir. O, ne yapmamı isterse ona göre hareket ederim.

Resûlullah efendimiz de, aynı gece, Hz. Ebû Bekir'i İslâm'a daveti düşünmüştü. Sabah olunca her ikisi de aynı düşünce ile birbirlerinin evine gitmek üzere evlerinden çıktılar. Yolda karşılaştıklarında, 'Sözleşmeden birleştik' dediler.

Hz. Ebû Bekir, Peygamber efendimizin huzurlarında Müslüman olur olmaz, hemen yakın arkadaşları hatırına geldi:

- Yâ Resûlallah, müsâade ederseniz, yakın arkadaşlarımı da huzurunuzda getirip, onların da Müslüman olmalarını arzu ediyorum. Onların da ebedî saadete kavuşmalarını istiyorum, diyerek arkadaşlarına koştu.

Arkadaşlarım dediği, Hz. Osman, Hz. Talhâ bin Ubeydullah, Hz. Zübeyr, Hz. Abdurrahmân bin Avf, Hz. Sa'd bin Ebî Vakkâs ve Hz. Ebû Ubeyde bin Cerrâh gibi, ileride Eshâb-ı kirâmın ileri gelenlerinden ve Cennetle müjdelenenlerden olacak kimselerdi.

Gelin İmân edin

Hz. Ebû Bekir, yeni Müslüman olmasının aşk ve şevkiyle, Mescid-i Haram'a vardığında, dayanamayıp, müşrikler tarafına dönerek seslendi:

- Bütün kainatın yaratıcısı olan Allahü teâlâyı bırakıp, niçin gidip, bu aciz putlara tapıyor, onlara yüz sürüyorsunuz. Gelin, Allaha ve O'nun resûlü Muhammed aleyhisselama İmân edin!

Bunun üzerine müşrikler, hep birlikte üzerine yürüdüler. Kendisini çok feci şekilde dövdüler. Kabilesinden gelen bazı kimseler, kendisini baygın bir hâlde evine götürdüler.

Hız. Ebû Bekir, uzun bir süre kendisine gelemedi. Aylması için yapılan bütün gayretlerden bir netice alınamıyordu. Artık, ümitsiz bir şekilde başında beklemeye başladılar. Nihayet akşamüstü biraz kendine gelir gibi oldu. Gözünü açar açmaz, ağzından çıkan ilk kelâm şu oldu:

— Resûlullah, ne yapıyor, O ne hâldedir? Ona bir şey oldu mu?

Annesi Ümmülhayr sevinç içinde dedi ki:

- Yavrum, bir şey arzu eder misin, yiyip içmek ister misin?

- Anneciğim, ben 'Resûlullaha bir şey oldu mu?' diye soruyorum. O'nun hakkında bana bilgi getirmediğin takdirde, ne bir lokma yerim, ne de bir şey içerim.

- Evlâdım, vallahi, O'nun hakkında bir bilgim yok. Onun için sana cevap veremiyorum. Sen biraz ye, kendine gel. Sonra O'nun durumunu öğrenirsin.

- Hayır anne! Sen Ümm-i Cemile git ve de ki: Oğlum Ebû Bekir, senden Rasûlullah'ı soruyor. Acaba ne hâldedir?

Annesi de îmân etti

Annesi hemen gidip, Ümm-i Cemil'e durumu anlattı. Daha sonra, annesi ve Ümm-i Cemil'in yardımıyla, yavaş yavaş Hız. Erkam

ın evine vardı. Peygamber efendimizi sağ salim görünce çok sevindi, Resûlullaha sarıldı. Artık bütün ağrılarını unutmuştu. Peygamber efendimize dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Bu benim annem Selmâ'dır. Ona duâ etmenizi istiyorum. O da hidâyete kavuşsun! Peygamber efendimiz dua buyurdu. Böylece annesi de, İmân ile şereflendi ve ilk Müslümanlardan oldu.

Resûlullah efendimiz Miraca çıktıktan sonra, ertesi gün, Kâbe yanında miracını anlatınca, işiten müşrikler, inkâr edip, alay etmeye başladılar. Müslüman olmaya niyetli olanlar da vazgeçtiler.

Müşrikler, 'Tamam, bu defa bir koz yakaladık' diyerek H.z. Ebû Bekir'e gidip sordular:

- Ey Ebâ Bekr! Sen çok defa Kudüs'e gidip geldin. İyi bilirsin. Mekke'den Kudüs'e gidip gelmek, ne kadar zaman sürer?

- İyi biliyorum, Bir aydan fazla. Kâfirler bu söze sevindi. 'Akıllı, tecrübeli adamın sözü böyle olur' dediler. Gülerek, alay ederek 'in de kendi kafalarında olduğuna sevinerek,

Senin efendin, Kudüs

e bir gecede gidip geldiğini söylüyor

diyerek, Ebû Bekir

e sevgi, saygı gösterdiler. H.z. Ebû Bekir, Resulullahın mübârek adını işitince;

- Eğer O söyledi ise inandım. Bir anda gidip gelmiştir, deyip içeri girdi.

Kâfirler neye uğradıklarını anlayamadı. Önlerine bakıp gidiyorlar ve bir taraftan da diyorlardı ki:

- Vay canına, Muhammed ne yaman büyücü imiş. Ebû Bekir'e de sihir yapmış.

Hız. Ebû Bekir hemen giyinip, Resûlullahın yanına geldi. Büyük kalabalık arasında, yüksek sesle dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Miracınız mübârek olsun! Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler ederim ki, bizleri, senin gibi büyük Peygambere, hizmetçi yapmakla şereflendirdi. Parlayan yüzünü görmekle ve kalpleri alan, ruhları çeken tatlı sözlerini işitmekle nimetlendirdi. Yâ Resûlallah! Senin her sözün doğrudur. İnandım. Canım sana fedâ olsun!

Böylece Hız. Ebû Bekir, o gün tereddüde düşen Müslümanların tereddütlerini giderdi, diğerlerinin maneviyatlarını güçlendirdi. Böyle tereddütsüz İmân etmesinden dolayı Resûlullah, o gün Hız. Ebû Bekir'e "Sıddık" dedi. Bu adı almakla, bir kat daha yükseldi.